

עתה נספר מעט מזעיר מהתגלות הרב הקדוש ארי' דבי
עילאה ר' לייב מספאלע הנקרא בפי כל **ספאלער**
זיידע וצוקיל זייע. ואנכי שמעתי את כל זאת מהרב
מזלאטפאלע נ"י אשר קיבל מאביו ששמע מפי הסבא
בעצמו וצוקיל :

הנה הצדיק הנעלה הזה נולד בכפר מאיש המוני ובנערותו היה
עילוי גדול בלימוד אבל תיכף כאשר הגדיל מעט שם תיכף
המסוה על פניו ויסתר מבני האדם במעשיו. ופעם אחת בימי
חיינו היה אצל הבעש"ט ז"ל כי התגנב מאביו. אולם רצה לנסוע
פעם שנית ולא הניחו אביו ואח"כ בעת שנחפרסם אמר כי רעה
גדולה עשה לו אביו אשר לא הניחו להיות עוד הפעם אצל
הבעש"ט כי בפעם ראשונה הועיל לו מאוד וקיבל מה שקיבל ואם

עתה נספר מעט מזעיר מהתגלות הרב הקדוש
ארי' דבי עילאה [דבית עליון] ר' לייב מספאלע
הנקרא בפי כל **ספאלער זיידע** [הסבא
משפולה] וצוקיל [זכר צדיק וקדוש לברכה]
זי"ע [זכרו יגן עלינו]. ואנכי שמעתי את כל
זאת מהרב מזלאטפאלע נ"י [נרו יאיר] אשר
קיבל מאביו, ששמע מפי הסבא בעצמו וצוקיל
[זכר צדיק וקדוש לברכה] :

הנה הצדיק הנעלה הזה נולד בכפר מאיש
המוני ובנערותו היה עילוי גדול בלימוד, אבל
תיכף כאשר הגדיל מעט שם תיכף המסוה על פניו ויסתר מבני האדם במעשיו. ופעם אחת בימי חיינו היה
אצל הבעש"ט ז"ל כי התגנב מאביו. אולם רצה לנסוע פעם שנית ולא הניחו אביו, ואח"כ בעת שנתפרסם
אמר כי רעה גדולה עשה לו אביו, אשר לא הניחו להיות עוד הפעם אצל הבעש"ט כי בפעם ראשונה הועיל
לו מאוד וקיבל מה שקיבל, ואם

היה מניחו להיות עוד פעם אחת אצלו היה נקל לו יגיעה רבה אשר הי' צריך בעבודת הש"י [השם יתברך]. ואחרי מיתת אביו נסע הקדוש למרחקים. ובמשך ד' או ה' שנים עשה שלש מלאכות כי היה מלמד בכפר אחת ולא היה יכול לסבול העבודות הנמוכות אשר העמיסו עליו הכפרי ואשתו לילך להשקות בהמותיו וכהנה. וע"כ [ועל כן] למד את עצמו מלאכת השחיטה ובמשך שלשה חדשים למד השחזת הסכין כאומן נפלא, ובהדינים היה בקי מאוד. אבל לא רצה להיות שוחט ובודק באחת העיירות הגדולות וע"כ [ועל כן] נעשה שוחט ובודק בכפר. והיה עושה מלאכתו הזאת באמונה משך שנה וחצי ובמסתרים היה עוסק בתורה ובעבודה. אבל גם זאת המלאכה לא עלתה לו לנחת רוח כי הוא היה שוחט ובודק אז במדינת ליטא ושמה היו שולחים הרבנים בכל משך שתי שנים שוחט אומן גדול על המדינה להעמיד כל השוחטים שבהעיירים וכפרים בכור הבחי' [הבחינה] ולבחון אותם אם המה בקיאים בדינים. אבל בעת אשר היה הסבא הנ"ל שוחט ובודק בהכפרים נסע אז שוחט אחד לבחון השוחטים אשר היה קל הדעת ואוהב השתיי' [השתייה], והרבנים אשר שלחו אותו לא ידעו מזה. כאשר הזדמן בהכפר מקום תחנון הרב הנ"ל היה שיכור מאוד וע"כ [ועל כן] כאשר הראה לו הרב סכין מהודר מאוד חד וחלק, לא הוכשר בעיניו, ואמר לו: "אתה שוטה אשר צעיר לימים אתה. האינך יודע כי לפני הלאנד שוחט [שוחט הארץ, שוחט בכיר] אינם מראים סכין כזה? העבר אותו על המשחזת עוד איזה פעמים ותתקנו כנצרך אז תראהו לי." אבל הרב ראה כי הסכין הוא מהודר וטוב, אשר יותר טוב מזה לא יוכל להיות, וע"כ [ועל כן] לקח את הסכין מידי שוחט המדינה ועשה בו פגימה לראות אם ירגיש השוחט את הפגימה. ובא לפניו ואמר: "העברתי על המשחזת, ויראה נא כבודו עתה אם טוב הוא." ויעביר עליו השוחט אצבעו ויאמר לו: "כעת הוא טוב." ויתן לו הודאה בכתב כי הוא שוחט טוב. אבל הרב אשר ידע צרת נפשו בכה מאוד על המעשה הזאת כי ראה כי לא הועילו הרבנים כלום בתקנתם. וכל כך חרה לו עד אשר

היה מניחו לכיות עוד פעם אחת אצלו היה נקל לו יגיעה רבה אשר הי' צריך בעבודת הש"י. ואחרי מיתת אביו נסע הקדוש למרחקים. ובמשך ד' או ה' שנים עשה שלש מלאכות אשר העמיסו עליו הכפרי ואשתו לילך להשקות בהמותיו וכהנה. וע"כ [ועל כן] למד את עצמו מלאכת השחיטה ובמשך שלשה חדשים למד השחזת הסכין כאומן נפלא ובדינים היה בקי מאוד אבל לא רצה להיות שוחט ובודק באחת העיירות הגדולות וע"כ [ועל כן] נעשה שוחט ובודק בכפר וביה עושה מלאכתו הנמוכה אשר העמיסו עליו הכפרי ואשתו לילך להשקות בהמותיו וכהנה. וע"כ [ועל כן] למד את עצמו מלאכת השחיטה ובמשך שלשה חדשים למד השחזת הסכין כאומן נפלא, ובהדינים היה בקי מאוד. אבל לא רצה להיות שוחט ובודק באחת העיירות הגדולות וע"כ [ועל כן] נעשה שוחט ובודק בכפר. והיה עושה מלאכתו הזאת באמונה משך שנה וחצי ובמסתרים היה עוסק בתורה ובעבודה. אבל גם זאת המלאכה לא עלתה לו לנחת רוח כי הוא היה שוחט ובודק אז במדינת ליטא ושמה היו שולחים הרבנים בכל משך שתי שנים שוחט אומן גדול על המדינה להעמיד כל השוחטים שבהעיירים וכפרים בכור הבחי' [הבחינה] ולבחון אותם אם המה בקיאים בדינים. אבל בעת אשר היה הסבא הנ"ל שוחט ובודק בהכפרים נסע אז שוחט אחד לבחון השוחטים אשר היה קל הדעת ואוהב השתיי' [השתייה], והרבנים אשר שלחו אותו לא ידעו מזה. כאשר הזדמן בהכפר מקום תחנון הרב הנ"ל היה שיכור מאוד וע"כ [ועל כן] כאשר הראה לו הרב סכין מהודר מאוד חד וחלק, לא הוכשר בעיניו, ואמר לו: "אתה שוטה אשר צעיר לימים אתה. האינך יודע כי לפני הלאנד שוחט [שוחט הארץ, שוחט בכיר] אינם מראים סכין כזה? העבר אותו על המשחזת עוד איזה פעמים ותתקנו כנצרך אז תראהו לי." אבל הרב ראה כי הסכין הוא מהודר וטוב, אשר יותר טוב מזה לא יוכל להיות, וע"כ [ועל כן] לקח את הסכין מידי שוחט המדינה ועשה בו פגימה לראות אם ירגיש השוחט את הפגימה. ובא לפניו ואמר: "העברתי על המשחזת, ויראה נא כבודו עתה אם טוב הוא." ויעביר עליו השוחט אצבעו ויאמר לו: "כעת הוא טוב." ויתן לו הודאה בכתב כי הוא שוחט טוב. אבל הרב אשר ידע צרת נפשו בכה מאוד על המעשה הזאת כי ראה כי לא הועילו הרבנים כלום בתקנתם.

נמאס לו המלאכה הזאת. והלך משם לעיר אחת מהעיירות הגדולות והתקבל שם לדיין והיה שם בכבוד גדול מאוד. אולם גם מזה לא היה לו נחת רוח כי היה לו ריב עם הרבנים אשר בסביבה ההיא על דבר עסק עגונה אחת אשר הוא התיר אותה, והמה אסרוה. והדין היה עמו כאשר הראה בראיות ברורות. והמערערים שלחו השאלות ותשובות להרבנים ממכירם [צ"ל: ממכיריהם], ועל כן פסקו כי הדין עמם. ועוד כמה מעשיות אשר קרה לו בעת ישבו על כסא הרבנות. ולזאת גם בזה בחלה נפשו ואחר כך התחפש בבגדי עני והלך בגולה זמן רב. פעם אתה נזדמן הרב בקהלה אחת אשר שבת שם הרב הקדוש ר"ר [רבנו רבי] מיכל מזלאטשוב. ואחר קבלת שבת היה דרכו לברך את כל העם אחד אחד, ובתוך הבאים נכנס גם הסבא והרכין את ראשו תחת ידי הרב ר' מיכל הנ"ל. אבל הרב ר' מיכל תיכף כאשר הניח ידיו על ראשו הרגיש בו ורצה להגביה ראשו ולהסתכל בו. אולם הסבא

נמאס לו המלאכה הזאת והלך משם לעיר אחת מהעיירות הגדולות והתקבל שם לדיין והיה שם בכבוד גדול מאוד. אולם גם מזה לא היה לו נחת רוח כי היה לו ריב עם הרבנים אשר בסביבה ההיא על דבר עסק עגונה אחת אשר הוא התיר אותה, והמה אסרוה. והדין היה עמו כאשר הראה בראיות ברורות. והמערערים שלחו השאלות ותשובות להרבנים ממכירם [צ"ל: ממכיריהם], ועל כן פסקו כי הדין עמם. ועוד כמה מעשיות אשר קרה לו בעת ישבו על כסא הרבנות. ולזאת גם בזה בחלה נפשו ואחר כך התחפש בבגדי עני והלך בגולה זמן רב. פעם אתה נזדמן הרב בקהלה אחת אשר שבת שם הרב הקדוש ר"ר [רבנו רבי] מיכל מזלאטשוב. ואחר קבלת שבת היה דרכו לברך את כל העם אחד אחד, ובתוך הבאים נכנס גם הסבא והרכין את ראשו תחת ידי הרב ר' מיכל הנ"ל. אבל הרב ר' מיכל תיכף כאשר הניח ידיו על ראשו הרגיש בו ורצה להגביה ראשו ולהסתכל בו. אולם הסבא

כאשר הרגיש את הרגשת הרב נשמת מידו והלך לו. ואח"כ שלח הרב ר' מיכל לחפש אותו בכל המחבואות עד שמצאו אותו והביאוהו לפני הרב וחיבב אותו ושלחו לדרכו:

ויהי אחר הדברים האלה נתועד הסבא הזה עם הרבנים הקדושים המפורסמים הצדיקים ר' מרדכי מנישחיו ועם הש"ץ [השליח ציבור] מזאסלאב אשר גם המה הלכו אז בגולה. ונתועדו כולם לילך יחד בגולה ועשו מה שעשו בצוותא. פעם אחת נזדמנו כולם בעיר לאדמיר, והזמינו אותם לאיזה עשיר על סעודת ברית מילה. ויושיבו אותם בשולחן לבדם כדרך העניים. ובעת יושבם על הסעודה נתהוה מדובר ביניהם כי ר' מרדכי יהיה לרב בנישחיו ועל ר' יעקב שיהיה ש"ץ [שלח ציבור] בזאסלאב. אולם הסבא ר' ליב לא רצה לקבל על עצמו שום רבנות ולא שום התמנות. ותיכף פתח הש"ץ [השליח ציבור] ר' יעקב לברך הקרואים בלי רשות והרמנא [רשות, התר] מבעל הברית ויברך את הרב ר' מרדכי בשם מורי מורי הרב מנישחיו, ואח"כ ברך אותו הרב מנישחיו ג"כ [גם כן] בשם מורי מורי הרב מנישחיו [השליח ציבור] דזאסלאב, והיו לצחוק כעיני כל הקרואים. אבל הם שנו ושלשו הדברים בפני כל העם

בקול חזק וקראו את הרב ר' מרדכי בשם רב מנישחיו. ויחרה לבעל הברית מאוד ויגש אליהם ויגער בם ולא שמעו אליו. ויחר אף הבעל ברית ויכה את הרב ר' מרדכי על הלחי. ויאמר הסבא ר' ליב להבעל ברית כי יש אתו סוד כמוס אשר רוצה לגלות. ויוליכיהו עד לפני החלון הפתוח ושם הכה אותו מאחוריו וקפץ מתוך החלון החוצה. והרבנים הנ"ל נסו מתוך הפתח וירדפו אחריהם ויתחבאו כולם בבית אחד תחת מטה אחת. אבל כאשר ראו אנשים כי המה נכנסו בבית ההוא הגידו להנגיד הנ"ל ולקח הנגיד אתו אנשי חיל וילכו אתו לקחתם במשמר. אבל בעזר האל לא מצאו אותם אף כי המה חפשו תחת המטה. ואמר הסבא מספאלע על זה כי תחת המטה היו מונחים שם ביצים וגם פרי אדמה, ובזאת עשו פדיון השני רבנים הנ"ל ואותו לא ראו אף בלא שום פדיון:

והנה לא היו ימים מועטים כי נתקבל הרב ר' מרדכי לאב בית דין בנישחיו, ונתגלה

בקול חזק וקראו את הרב ר' מרדכי בשם רב מנישחיו ויחר לבעל ברית מאוד ויגש אליהם ויגער בם ולא שמעו אליו. ויחר אף הבעל ברית ויכה את הרב ר' מרדכי על הלחי. ויאמר הסבא ר' ליב להבעל ברית כי יש אתו סוד כמוס אשר רוצה לגלות. ויוליכיהו עד לפני החלון הפתוח ושם הכה אותו מאחוריו וקפץ מתוך החלון החוצה. והרבנים הנ"ל נסו מתוך הפתח וירדפו אחריהם ויתחבאו כולם בבית אחד תחת מטה אחת. אבל כאשר ראו אנשים כי המה נכנסו בבית ההוא הגידו להנגיד הנ"ל ולקח הנגיד אתו אנשי חיל וילכו אתו לקחתם במשמר. אבל בעזר האל לא מצאו אותם אף כי המה חפשו תחת המטה היו מונחים שם ביצים וגם פרי אדמה, ובזאת עשו פדיון השני רבנים הנ"ל ואותו לא ראו אף בלא שום פדיון:

והנה לא היו ימים מועטים כי נתקבל הרב ר' מרדכי לאב בית דין בנישחיו ונתגלה שם וכראש מופתים נוראים עצומים עד שבמשך זמן מועט נהרו אליו מארבע פנות העולם והסבא ר' ליב הגידו להנגיד הנ"ל ולקח הנגיד אתו אנשי חיל וילכו אתו לקחתם במשמר. אבל בעזר האל לא מצאו אותם אף כי המה חפשו תחת המטה. ואמר הסבא מספאלע על זה כי תחת המטה היו מונחים שם ביצים וגם פרי אדמה, ובזאת עשו פדיון השני רבנים הנ"ל ואותו לא ראו אף בלא שום פדיון:

שם והראה מופתים נוראים עצומים עד שבמשך זמן מועט נהרו אליו מארבע פנות העולם. והסבא היה עדיין בגולה. ולשנה השנית הלך הסבא לנישחיו ורצה לכונוס להרב, אבל הוא מצא סביבות הפתח המון רב מבני ישראל מאוד ושומרי הפתח לא הניחו אותם להכנס אליו. ויחר הרב ר' ליב סביבות הפתח אולי ימצא מקום לכונוס בלא רשות ולא מצא. וביקש את השומרים ולא הניחוהו כי היו לבוש כאיש עני ואגודת חפציו המטולאים עמוסים על שכמו, ורצה כך לכונוס אל הרב. ויהי כי נלאה למצוא הפתח ויכה באגרופו מכה רבה בדלת הפתח לאמר: "מרדכי פתח לי." והכיר הרב את קולו ויאמר להגבאי שלו: "ימהר לפתוח לו, כי יעשה ממך גל של עצמות." ואז פתח לו ונכנס אליו עם אגודת חפציו. ותיכף כאשר נתנו שלום זה לזה אמר הסבא להרב: "הלא לא כן היה המדובר בינינו." ויקח אותו הרב בידו ויובילהו אתו לחדר מיוחד ושם דברו ביחידות הרבה. אך בעת יציאתו מהבית שמעו כי קנטרו זה לזה בדברים ומשם הלך הסבא

והנה להציע לפני הקורא כל המופתים והנוראות אשר פעל הסבא קדישא בזרוע עוזו אין מן הצורך כי גלויים וידועים המה לכל ההמון, מה גם כי לא יספיק הזמן והניר והדיו. אבל נציג פרט אחד לדוגמא. וקודם נציע מעט לפני הקורא הנהגותיו הקדושים כי לא היה מתנהג עצמו בעשירות אף אחר כך אשר נתגדל שמו ברבים והעניקו לו מתנות הרבה. אבל הוא חלקם לעניים תמיד והיה מסתפק במועט והיה חזק בדעתו ועומד על דעתו עד כי כמעט לא היה שני לו בדור ההוא. ולא היו רואים ממנו שום תנועות משונות בעבודתו. ובר"ה [ובראש השנה] לפני התקיעות היה דרכו להתחבא מכל אדם ועשה שם בחדרו מה שעשה. אבל פעם אחת היה אצלו על ימים הנוראים איש

אחד מאנשי רייסין והתגנב בלט לראות מה הוא עושה שמה. והביט מתוך סדק אחד אשר לא הרגיש הסבא, וראה כי נפל בפישוט ידים ורגלים על הארץ ויאמר לפניו: "רבש"י"ע [ריבונו של עולם], מה אתה חפץ מעמד היהודים? תאמין לי כי לולי אשר ראיתי בעיני מצות ומע"ט [מעשים טובים] מבני ישראל, לא הייתי מאמין שיוכלו לקיים אפילו מצוה אחת בגלות המר והנמחר הזה ובעולם החשוך אשר השטן מרקד ביניהם והתאוות כולם כנגד עינם ואת הגהינם ציירת בראשית חכמה. ואם היית עושה להיפוך שיהיה הגהינם נגד עינם והתאוות מצויירים באיזה ספר, אז היית רואה אם היה עושה חס ושלום שום בר ישראל רעה." ועוד דברים רבים כהנה מליצות טובות עבור ישראל. את כל זה ראה ושמע האיש. ואחד כך קם והעביר ידו על עיניו ונתלהב מאוד ונכנס לבית הכנסת ונהם ג' פעמים והתחיל להקריא התקיעות:

עוד היה דרכו בקודש להפך את כל הקללות לברכות בלשונם דייקא, היינו כי מי שלא הבין היה סובר כי הוא מקלל יום יום את כל הבאים והמה היו כולם ברכות (על הדרך שנמצא

בדברי חז"ל בברכות שברך ר' יהודה בן גרים לבן רבי שמעון) וכן אם היו נותנים לב להדברים היוצאים מפיו היו רואים בחוש כי הוא מהפך מהקללה לברכה ודבר מדבריו לא נפל ארצה. ובשם רבי בחלה נפשו וטעמו כמס, וצוה לקראתו בשם זיידע:

גם היה דרכו בקודש לשחק עם תינוקות קטנים הבל שאין בהם חטא, באגוזים ובשאר מיני שהיו התינוקות משחקים, ובהם היה מיחד יחודים נוראים עצומים. וכל תפלתו היה מתפלל אז בקרב לבו והיה פועל על ידי היחודים כל מה שהיה רוצה, כידוע לכל אשר לא היתה דבר אשר שגבה ממנו. ופעם אחד היה אצלו צדיק אחד מהקדושים אשר בארץ המה (כי כל הצדיקים אשר היו בימיו הרכינו ראשם לפניו) וראה הצדיק הנ"ל אותו משחק עם תינוק באגוזים. ושאלו אנשיו את הצדיק הנ"ל אם הבין כבודו את אשר הסבא עושה כעת ומה כוונתו כעת בצחוק האגוזים. ויאמר: "למה אינו יודע? הוא עוסק כעת נידון גשמים (כי היה אז עצירת גשמים מאוד) והסימן תראו כי בעוד שעה מועטת יתקשרו השמים בעבים וכן היה. וכל היחודים לא הגיעו לאחד מיני אלף ממה שהיה מייחד בעת ריקודו בשבתות וי"ט [ימים טובים]

בהתלהבות ובהתפעלות עצומה ממש. היה רק קל אז ברגלו כתינוק בין ד' שנים, וכל אשר ראו את ריקודו הקדוש לא היה איש אשר לא היה חוזר בתשובה. כי היה פועל בלב כל הרואים בכיה וחדוה ביחד. ובאמת אי אפשר לכותב ספורי מעשיות להעלות על הספר כל העולה על זכרוננו אף סיפורים אמיתיים כי לא ניתן חופשה לעטו לדלג על ההרים ולעוף בשמים כו' וד"ל [ודי למבין]. עם כל זאת מורשי לבבי לבבי הציקוני לחרות בעט ברזל ספור קטן הכמות ורב האיכות אשר לבב כל קורא משכיל יתלהב מזה כי פוק חזי מאן הוא גברא רבא דקא מסהיד עליה. הנה בעת גדולת האי סבא קדישא, התחיל אז להופיע ולהאיר אור בהיר בשחקים, כבוד הקדוש רבי שלום בין המלאך זל"ה"ה [זכרוננו לחיי העולם הבא]. ונסע את הרר"ש [הרב רבי שלום] בסביבות מחנה הסבא קדישא. וישלח הסבא את בנו רבי יעקב לבקש את הרר"ש [הרב רבי שלום] אצלו על שבת (וקודם לזה היה בינם דיו ודברים, ולא ידעתי כעת לבררם כי כמדומה לי ששמעתי שהסבא נסע קודם בעצמו להתראות אתו). ויעתר לו הרר"ש [הרב רבי שלום] ויבוא לספאלע על שבת להתאכסן בבית הסבא: ויהי בליל שבת קודש בעת הסעודה ישב הרר"ש [הרב רבי שלום] אצל השולחן כדרכו בדביקות נפלא, והסבא ישב כדרכו ואין דובר דבר. וכאשר כלו לאכול אמר הסבא להרר"ש [להרב רבי שלום]: "האתם יכולים לרקוד?" ויאמר: "לא." ויאמר אליו הסבא, נכד המגיד: "ראו נא איך הספלער

בדברי חז"ל בברכות שברך ר' יהודה בן גרים לבן רבי שמעון) וכן אם היו נותנים לב להדברים היוצאים מפיו היו רואים בחוש כי הוא מהפך מהקללה לברכה ודבר מדבריו לא נפל ארצה. ובשם רבי בחלה נפשו וטעמו כמס, וצוה לקראתו בשם זיידע:

גם היה דרכו בקודש לשחק עם תינוקות קטנים הבל שאין בהם חטא, באגוזים ובשאר מיני שהיו התינוקות משחקים, ובהם היה מיחד יחודים נוראים עצומים. וכל תפלתו היה מתפלל אז בקרב לבו והיה פועל על ידי היחודים כל מה שהיה רוצה, כידוע לכל אשר לא היתה דבר אשר שגבה ממנו. ופעם אחד היה אצלו צדיק אחד מהקדושים אשר בארץ המה (כי כל הצדיקים אשר היו בימיו הרכינו ראשם לפניו) וראה הצדיק הנ"ל אותו משחק עם תינוק באגוזים. ושאלו אנשיו את הצדיק הנ"ל אם הבין כבודו את אשר הסבא עושה כעת ומה כוונתו כעת בצחוק האגוזים. ויאמר: "למה אינו יודע? הוא עוסק כעת נידון גשמים (כי היה אז עצירת גשמים מאוד) והסימן תראו כי בעוד שעה מועטת יתקשרו השמים בעבים וכן היה. וכל היחודים לא הגיעו לאחד מיני אלף ממה שהיה מייחד בעת ריקודו בשבתות וי"ט [ימים טובים]

בהתלהבות ובהתפעלות עצומה ממש. היה רק קל אז ברגלו כתינוק בין ד' שנים, וכל אשר ראו את ריקודו הקדוש לא היה איש אשר לא היה חוזר בתשובה. כי היה פועל בלב כל הרואים בכיה וחדוה ביחד. ובאמת אי אפשר לכותב ספורי מעשיות להעלות על הספר כל העולה על זכרוננו אף סיפורים אמיתיים כי לא ניתן חופשה לעטו לדלג על ההרים ולעוף בשמים כו' וד"ל [ודי למבין]. עם כל זאת מורשי לבבי לבבי הציקוני לחרות בעט ברזל ספור קטן הכמות ורב האיכות אשר לבב כל קורא משכיל יתלהב מזה כי פוק חזי מאן הוא גברא רבא דקא מסהיד עליה. הנה בעת גדולת האי סבא קדישא, התחיל אז להופיע ולהאיר אור בהיר בשחקים, כבוד הקדוש רבי שלום בין המלאך זל"ה"ה [זכרוננו לחיי העולם הבא]. ונסע את הרר"ש [הרב רבי שלום] בסביבות מחנה הסבא קדישא. וישלח הסבא את בנו רבי יעקב לבקש את הרר"ש [הרב רבי שלום] אצלו על שבת (וקודם לזה היה בינם דיו ודברים, ולא ידעתי כעת לבררם כי כמדומה לי ששמעתי שהסבא נסע קודם בעצמו להתראות אתו). ויעתר לו הרר"ש [הרב רבי שלום] ויבוא לספאלע על שבת להתאכסן בבית הסבא: ויהי בליל שבת קודש בעת הסעודה ישב הרר"ש [הרב רבי שלום] אצל השולחן כדרכו בדביקות נפלא, והסבא ישב כדרכו ואין דובר דבר. וכאשר כלו לאכול אמר הסבא להרר"ש [להרב רבי שלום]: "האתם יכולים לרקוד?" ויאמר: "לא." ויאמר אליו הסבא, נכד המגיד: "ראו נא איך הספלער

זידי [הסבא משפולא] מרקד. "וּתִיכֶּן נִשָּׂא לְבוֹ
אֶת רַגְלֵי וִילָךְ לְרִקּוּד בְּבֵית. וְכֹאשֶׁר הֵלֵךְ שְׁנֵי
פַעֲמִים, אַחַת הֵנָּה וְהֵנָּה, אָמַר לוֹ בֶּן הַמִּלֶּאכָה:
"הֲרֹאִיתֶם אִיךָ הִזְקַן מִרְקָד?" וְאַחֵר כֵּךְ אָמַר לוֹ
ר' שְׁלוֹם: "הֲרֹאִיתֶם?" וְכֵן הָיָה כְּמֹה פַעֲמִים.
וּמִדֵּי פַעַם בְּפַעַם כֹּאשֶׁר נִתְחַזַּק בַּהֲרִיקוּדִים,

זידי מרקד ותיכף נשא לבו
את רגליו וילך לרקוד בבית. וכאשר הלך שני
פעמים, אחת הנה והנה, אמר לו בן המלאך:
"הראיתם איך הזקן מרקד?" ואחר כך אמר לו
ר' שלום: "הראיתם?" וכן היה כמה פעמים.
ומדי פעם בפעם כאשר נתחזק בהריקודים,

עַמְד הַרְר"ש [הַרְבֵּי שְׁלוֹם] עַל רַגְלָיו וְהִסְתַּכֵּל בַּעֲיֵנָּה פִּקִּיחָא וְאָז אָמַר לֵאנְשֵׁיו: "תֵּאֲמִינוּ לִי כִּי כָל כֵּךְ טוֹהַר
וְקִידֹשׁ כָּל הָאֲבָרִים שְׁלוֹ עַד שֶׁרַגְלָיו הִקְדוּשִׁים מְשֻׁלָּבִים יְחוּדֵי [יְחוּדִים] בְּכָל פְּסִיעָה." וּלְמַחֲרָתוֹ יֵשֵׁב הַרְבֵּי
ר"ש [רְבִי שְׁלוֹם] אֶצֶל הַשּׁוֹלְחָן וְהִסְתַּכֵּל רַק עַל מַעֲשֵׂי הַסִּבָּא בְּלִי שׁוֹם עֲבוּדָה אַחֲרָת וּד"ל [וְדִי לְמַבִּין]: